

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci

žalobce: **H. H.**,
st. příslušnost Ukrajina
t.č. umístěn v ZZC Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty
zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem
sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

k žalobě ze dne 16. 5. 2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. dubna 2018, č. j. OAM-76/LE-VL14-VL11-PS-2018, o zajištění

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Odměna advokáta **Mgr. Ladislava Bárty** se určuje částkou 6 800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
- V. Česká republika **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný dne 27. dubna 2018 pod č.j. OAM-76/LE-VL14-VL11-PS-2018 rozhodl o přezajištění žalobce z režimu cizineckého zákona do režimu zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, resp. o tom, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) a § 46a odst. 5 zákona o azylu povinen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců do 12. 8. 2018.
2. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců a ve smyslu ust. § 46 odst. 5 cit. zákona doba trvání zajištění byla stanovena do 12. 8. 2018. V odůvodnění uvedl, že účastník řízení dne 25. 4. 2018 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky a aktuálně se nachází v zařízení pro zajištění cizinců. Byl zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb. Policií ČR rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend č.j. KRPE-33018-20/ČJ-2018-170022-SV ze dne 19. 4. 2018 za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění cizince byla skutečnost, že dne 19.4.2018 byl kontrolován v rámci pobytové kontroly prováděné hlídkou Policie České republiky v souladu se zákonem o pobytu cizinců na ubytovacím zařízení na adrese ul. H. 400, O. n. L., okres P., kdy byl jmenovaný vyzván k prokázání totožnosti a ke strpění provedení kontroly zaměřené na zjištění, zda se na území České republiky zdržuje oprávněně a zda splňuje podmínky pobytu na území České republiky. Tento předložil hlídce občanský průkaz Rumunska, opatřený jeho podobiznou a znějící na jméno H. H., nar.X, státní příslušnost Rumunsko. Vizuální kontrolou předloženého dokladu a jeho bližším zkoumáním bylo pojata podezření, že se jedná o padělaný doklad. Po opětovné výzvy k prokázání totožnosti výše jmenovaný stále uváděl ke své osobě jakožto občana Rumunska a to i po výzvě s výstrahou, že bude ke zjištění totožnosti předveden. Účastník řízení po svém zajištění podle § 27 zákona č. 273/2008 Sb. poskytl hlídce policie potřebnou součinnost a odhalil svou skutečnou identitu a státní příslušnost. Totožnost jmenovaného byla následně ověřena v dostupných informačních systémech Policie České republiky a současně z výsledků šetření zjištěno, že byl jmenovaný v minulosti oprávněn k pobytu na území České republiky, na základě příslušného víza za účelem zaměstnání, na které přicestoval dne 14.9.1997, přes bývalý česko-slovenský hraniční přechod Starý Hrozienkov/Drietoma. Následně si požádal o změnu účely pobytu, kdy žádal o vydání povolení za účelem výkonný manažer-účast v právnické osobě, čemuž bylo vyhověno a v následujících letech docházelo postupně k prodlužování povolení k dlouhodobému pobytu. K poslednímu prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu

došlo s platností povolení do 3.12.2006. Dalším následným šetřením bylo zjištěno, že jmenovaný nemá v současné době vydáno Českou republikou žádné vízum, které by jej opravňovalo ke vstupu a pobytu na území České republiky a že je evidován v informačním systému smluvních států jako osoba, které nelze umožnit v souladu s čl. 96 Schengenské prováděcí úmluvy vstup na území členských států Evropské unie, resp. tento vstup odepřít, a současně je jmenovaný veden v evidenci nežádoucích osob na území České republiky se záznamem nežádoucí od 1.12.2015 do 11.1.2019, a to na základě rozhodnutí Oddělení pobytových agend odboru cizinecké policie Královéhradeckého kraje č.j. KRPH-108905-7/ČJ-2015-050026-SV ze dne 24.11.2015, s nabytím právní moci dne 1.12.2015, kterým bylo jmenovanému uloženo správní vyhoštění ve výměře 3 roky s povinností vycestovat z území České republiky a ostatních států Evropské unie do 40ti dnů ode dne nabytí právní moci. Na podkladě zjištěných skutečností bylo konstatováno, že jmenovaný byl dne 19.4.2018 zajištěn, neboť svým jednáním porušuje právní předpisy ČR i Evropské unie, když svévolně a dlouhodobě neoprávněně pobýval nejméně od roku 2006 na území ČR bez cestovního dokladu a jakéhokoli oprávnění k pobytu. Svou zákonnou povinnost vycestovat z území Evropské unie zcela ignoroval a za účelem svého ekonomického prospěchu a skryté skutečné identity si dokázal obstarat bez jakýchkoli vnitřních zábran padělaný doklad totožnosti a následně se nezdřáhal tímto padělaným dokladem totožnosti prokazovat zaměstnavateli a orgánům policie. Není tak daná záruka, že by si jmenovaný v případě jeho nezajištění opět nezaopatřil další padělaný doklad totožnosti. Příslušný správní orgán tedy dospěl k závěru, že z jednání výše jmenovaného je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat své povinnosti z území ČR vycestovat a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. Správní orgán posoudil všechny výše uvedené skutečnosti, týkající se jmenovaného a jeho dosavadního pobytu na území ČR a schengenského prostoru, a dospěl k závěru, že v jeho případě se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv jmenovaný mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Žadatel není osobou vyloučenou z aplikace ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť v jeho případě na základě jeho vyjádření v rámci správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců, o vyhoštění a o jeho předchozí žádosti o mezinárodní ochranu a dále v jeho současné žádosti o mezinárodní ochranu nelze konstatovat, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, tedy nezletilou osobou bez doprovodu, rodičem nebo rodinou s nezletilým či zletilým zdravotně postiženým dítětem, osobou starší 65 let osobou se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotnou ženou, obětí obchodování nebo osobou, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí. Jmenovaný je dospělým mužem a v průběhu provedených řízení neuvedl nic ani nenaznačil, že by byl podroben jakémukoli násilí, které by z něj činilo zranitelnou osobu.

Obsah žaloby

3. Žalobce podal v zákonné lhůtě u zdejšího soudu blanketní žalobu, ve které požádal o ustanovení advokáta Mgr. Ladislava Bártý. Soud usnesením ze dne 25. 5. 2018, č.j. 20 A 16/2018-17 vyhověl návrhu a požadovaného advokáta ustanovil. Advokát v zákonné lhůtě předložil žalobu, kterou doplnil o jediný žalobní bod, a to nedostatečné zhodnocení a

posouzení možnosti uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu. Zdůraznil výjimečnost použití ust. § 46a odst. 1 zákona o azylu a upřednostnění využití zvláštních opatření dle § 47 cit. zákona. Žalovaný se soustředil při svém vypořádání možnosti uložení zvláštních opatření pouze na některé prvky žalobcovy pobytové historie, a dospěl tak k nesprávným a zavádějícím závěrům, a to především s ohledem na to, že žalovaný zcela opomenul skutečnost, že žalobce se na území České republiky nacházel na základě rumunského dokladu, o němž se domníval, že je platný a především po té, co mu bylo uložen zákaz pobytu na území Evropské unie, z České republiky řádně vycestoval do své vlasti. Je tedy očividné, že se žalobce nesnažil skrývat a správní rozhodnutí respektoval, ačkoliv následně při získání rumunského občanství, čímž udělený zákaz hodlal „přebít“, postupoval zřetelně nedbale a neověřil si, že doklad, který si opatřil, není dokladem prokazujícím jeho rumunské občanství, na nějž by měl však žalobce jakožto osoba s rumunskými předky při řádném administrativním postupu, nárok, nýbrž pouhým padělkem. Žalobce zdůrazňuje, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců, jakož i do zákona o azylu byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice, k níž byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do 24.12.2010. Právní předpis členského státu upravující danou problematiku tedy musí být po tomto datu vždy vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice. Žalobce se žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Odměnu právní zástupce vyčíslil ve výši 6 800 Kč a současně v doplněné žalobě byl dán souhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný na výzvu soudu k žalobě uvedl, že nesouhlasí s podanou žalobou, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. Žalovaný uvádí, že je přesvědčen o tom, že je z napadeného rozhodnutí jasně seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Správní orgán předně opakuje, že dle ustálené judikatury NSS, zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu je přitom možné uložit, lze-li se důvodně domnívat, že bude dostatečné k zabezpečení účasti žadatele v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Účel zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu je tedy odlišný od účelu zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců, kterým je vycestování cizince z území, nikoli zabezpečení jeho účasti na správním řízení vedeném podle téhož zákona. Ústředním motivem uložení zvláštního opatření namísto zajištění je u obou variant předpoklad, že cizinec bude se správními orgány spolupracovat při realizaci daného opatření, tj. že opatření bude plnit svůj účel, přesto však automaticky neplatí, že cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro uložení zvláštního opatření podle zákona o pobytu cizinců, není možné uložit zvláštní opatření podle zákona o azylu, a to právě s ohledem na odlišný účel obou uvažovaných institutů a nezbytnost individualizovaného posouzení každého případu. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě jmenovaného svědčí nejen jeho soustavné nerespektování právního řádu i jemu uložených povinností, ale také jeho popsání zcela účelové jednání. Správní orgán v této souvislosti odkazuje na judikaturu Nejvyššího

správního soudu v Brně (dále jen NSS), který např. ve svém rozsudku č.j. 1 Azs 349/2016 konstatoval, že účelem zvláštních opatření není pouze zajistit účast žadatele v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale také zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout, přičemž vyslovil, že netrvá na ústním jednání.

Skutečnosti zjištěné z obsahu správního spisu

5. Správní spis obsahuje podklady, které potvrzují uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Je založeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 19. 4. 2018, č.j. KRPE-33018-20/ČJ-2018-170022-SV, o zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) a e) zákona č. 326/1999 Sb. a doba zajištění byla stanovena na 50 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, ke kterému došlo dne 19. 4. 2018 v 10:10 hodin a předávací protokol ze dne 25. 4. 2018, kde uvedeno, že dne 25. 4. 2018 v 18:00 hodin, podal v ZZC Vyšní Lhoty cizinec žádost o udělení mezinárodní ochrany včetně této žádosti. K žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že je rozvedený, bez politického přesvědčení, národnosti ukrajinské, domluví se česky, ukrajinsky a rusky, poslední bydliště na Ukrajině je město Mukačevo v Zakarpatské oblasti. Do roku 1993 jezdil do Československa na povolenku, po rozdělení Československa jezdil do Prahy a skoro každé dva měsíce jezdil za prací. V r. 1995 si vyřídil povolení na práci a pas pro cizince na cizinecké policii a na toto povolení jezdil. V r. 2005 dostal vízum a povolení pobytu na dva roky. Pak mu ukradli pas, na konzulátě mu nepomohli a tak od té doby do roku 2015 pobýval nelegálně. V r. 2015 byl zadržen policií v Hradci Králové a dostal vyhoštění na tři roky. Odcestoval domů, tam si vyřídil rumunský občanský průkaz, zaplatil za něj 1 000 € a na tento průkaz teď přijel do České republiky. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že má finanční potíže, nevyhovuje mu také politická situace, a protože hlasoval za někoho jiného je teď pronásledován vnitřními orgány.

Posouzení krajským soudem

6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).
7. Žalobce vytkl napadenému rozhodnutí nepřezkoumatelnost z důvodu nedostatečného posouzení možnosti uložení zvláštních opatření dle ust. § 47 zákona o azylu.
8. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu se zvláštním opatřením rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany
 - a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo

b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

Podle odst. 2 téhož ustanovení může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

9. Podle ust. 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

10. Zajištění jako takové je bezesporu krajním prostředkem vůči cizinci, neboť důsledkem je omezení nebo zbavení jeho osobní svobody. Poněvadž jde o citelný zásah do základního práva jednotlivce na nedotknutelnost jeho osoby a jeho osobní svobody, musí správní orgán, přistoupí-li k takovému řešení, plně respektovat nejen podmínky stanovené zákonem, ale zejména ústavní pořádek. V této souvislosti soud odkazuje na ustálenou judikaturu, např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23.11.2011, č. j. 7As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS, rozsudek ze dne 22.7.2010, č. j. 9As 5/2010-74, č. 2129/2010 Sb. NSS, náleze Ústavního soudu ze dne 12.5.2009, sp. zn. PL ÚS 10/08 č. 229/2009 Sb.

11. Rozhodnutí o zajištění je vázáno na podmínku, že není možné účinně uplatnit zvláštní opatření podle ust. § 47 zákona o azylu, tedy, že v dané věci nesvědčí zjištěné skutečnosti pro „pouhé“ uložení povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku či uložit povinnost se osobně hlásit ministerstvu vnitra v době stanovené tímto ministerstvem. Pro přistoupení možnosti nahradit zajištění zvláštními opatřeními dle citovaného právního ustanovení musí být určitá záruka v korektnosti chování žadatele o mezinárodní ochranu a jeho osobní zodpovědnosti k plnění povinností. Soud nepřisvědčil právnímu zástupci žalobce, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření. Žalovaný se touto otázkou zabýval dle soudu dostatečně, srozumitelně vyjádřil své úvahy k nepřistoupení uložení zvláštních opatření. Žalovaný zdůraznil, že žalobce na území České republiky pobýval nelegálně více jak 11 let a o mezinárodní ochranu požádal až v okamžiku reálné hrozby vyhoštění. V České republice si za celou dobu nevytvořil vlastní bytové, rodinné a sociální zázemí, nemá zde žádné nejbližší rodinné vazby a i v minulosti dlouhodobě právní řád v České republice narušoval. Žalobce nerespektoval své zákonné povinnosti a ze schengenského prostoru po uložení správního vyhoštění v délce tří let se vrátil po obstarání padělaného dokladu Rumunska, kterým prokazoval svou totožnost v České republice. To vše svědčí o účelovosti podání žádosti o mezinárodní ochranu a vyhnout se tak vyhoštění. Soud ve shodě se správním orgánem dospěl k závěru, že dosavadní chování žalobce nesvědčí pro upřednostnění zvláštních opatření dle § 47

zákona o azylu před zajištěním, neboť jejich uplatnění by se minulo účinkem. V souhrnu uvedených informací, soud přisvědčil správnímu orgánu, že u žalobce není záruka, že by setrval na území ČR do ukončení řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany a v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného správního rozhodnutí.

12. Krajský soud uzavírá, že k zajištění žalovaný měl dostatečnou oporu ve zjištěném skutkovém stavu, žalovaný měl dostatečné podklady k závěru, který v napadeném rozhodnutí vyslovil a rozhodnutí bylo náležitě odůvodněno, a to i ve vztahu k ust. § 47 zákona o azylu. Soud neshledal ani rozpor s čl. 15 Směrnice č. 2013/33/EU, na který žalobce poukázal. Správní orgán se dostatečně zabýval situací žalobce a soud přisvědčil žalovanému v názoru, že upřednostnění mimořádných opatření není v případě žalobce namístě.
13. Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
14. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud náhradu nákladů řízení účastníkům nepřiznal.
15. Odměna ustanoveného advokáta byla vyčíslena částkou 6 800 Kč, sestávající ze dvou právních úkonů (převzetí věci a sepis doplněné žaloby) á 3 100 Kč dle § 9 odst. 3 písm. d), ve spojení s ust. § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., plus 2x paušální částka dle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky á 300 Kč, tj. celkem 6 800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet, který advokát uvedl v žalobě.
16. České republice nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, které vznikly ustanovením právního zástupce žalobce, neboť odměnu i hotové výdaje ze zákona hradí stát (ustanovení § 35 odst. 9 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li

stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 11. června 2018

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně